

ALTER EGO

МОЛОДІЖНА ГАЗЕТА БУКОВИНИ

№3 2003 РОКУ



Пам'ятати, щоб жити...

Перше червня – це не лише календарний початок літнього сезону, спека, відпустки, відпочинок... Перше червня – Міжнародний день захисту дітей! Прочитавши кілька рядків, ви можете далі не читати і відкинути газету... але якщо вам не байдуже ви самі, то, може, затримайте свій погляд ще на кілька хвилин?

Сьогодні я хочу поговорити з вами про нас. Адже цей день стосується кожного і хоча він не відзначається так помпезно як, скажімо, День святого Валентина, або День солідарності трудящих... все ж вартий того, аби про нього згадали.

Проблема, яка висить, як домоклів меч над нашими головами, склалась давно, близько двадцяти років тому, коли вчені виявили хворобу, яка за своїми масштабами і спустошливою дією стала однією з найсерйозніших загроз людства – це ВІЛ, або СНІД (синдром набутого імунodefіциту). Він за короткий період вразив більше 55 млн. осіб, із них 21, 8 млн. вже померли. Україна посідає одне з «призових» місць в Європі з СНІД- і ВІЛ-інфікованості. В Україні, за даними Українського Центру профілактики і боротьби зі СНІДом, кожного місяця інфікуються в середньому 600 осіб. Найстрашнішим є те, що 550 з них – наші ровесники.

Запитаєте, до чого тут ви? Адже наркотики не вживаєте, у сумнівних зв'язках не помічені! Правильно. Але статистика річ вперта. За нехитрих підрахунками, якщо ми і далі будемо підтримувати такі темпи інфікування, що мають тенденцію до збільшення, а також так нерозважливо ставимось до себе, можемо зовсім непомітно зіткнутися з проблемою ВІЛ-інфекції безпосередньо. Наш егоїзм та «чудова» українська ментальність завжди говорили: «Моя хата скраю, я нічого

не знаю...» аж поки...

Так от, поки «грін не грянув» у наших силах щось змінити для себе і для своїх майбутніх нащадків. І найперше, що ми можемо зробити, щоб запобігти біді – знати! Адже знання – це половина успіху! Важливо пам'ятати, що ВІЛ-інфіковану людину неможливо виявити за зовнішнім виглядом. Початкові симптоми хвороби спочатку непомітні і нагадують зовсім безпечні і швидкопливні хвороби. І лише спеціальний аналіз на ВІЛ-антитіла може підтвердити або заперечити інфікування не раніше ніж через три місяці після зараження. Для нормального життя потрібно чітко пам'ятати, що інфекція не передається через:

- потиск руки;
 - кашель, піт чи сльози;
 - спілкування;
 - поцілунок;
 - мух, комарів, чи інших комах, або свійських тварин;
 - спільне споживання їжі (виделки, ложки, ножі);
 - паперові гроші, монети;
 - мило, рушник, інші засоби гігієни;
 - приміщення загального користування (туалет, душ);
 - відвідування навчальних закладів і інших громадських місць, а також користування предметами загального призначення (стілець, столи, комп'ютер, телефон і т.д.);
 - спортивні чи гімнастичні прилади.
- Інфекція передається через:
- статеві контакти з інфікованою людиною;
 - використання нестерильних медичних інструментів, в тому числі і повторне використання одноразових шприців і ін.;
 - переливання неперевіреної на ВІЛ-ін-

фекцію крові;

- мембрану і кров від інфікованої матері дитині під час вагітності.

Як захистити себе? Дуже просто. Потрібно пам'ятати правило «Трьох НЕ».

- НЕ вступати в статеві контакти з незнайомими і малознайомими людьми;

- НЕ вживати наркотиків і інших психотропних речовин, які збільшують ймовірність першого пункту;

- НЕ користуватись неперевіреними, або сумнівними медичними інструментами та препаратами.

По-секрету для всіх залишаю телефони довіри, де без зазначення ваших даних, цілком анонімно можна отримати будь-яку інформацію стосовно ВІЛ-інфекції:

(03722)25907 – обласний центр здоров'я

(03722)23352 – обласна санепідемстанція

(03722)23104 – обласний шкірвендиспансер

І останнє. Ви не знаєте, як поводитись з тими, хто таки втрапив у халепу? Поводьтесь спокійно і просто. Не дивлячись на хворобу такі люди мають право на повноцінне життя, спілкування і позитивне ставлення. Вони такі ж як і ви, але дещо відрізняються, бо в свій час не читали таку статтю, або не віднесли до цього серйозно. Будьте толерантними і доброзичливими. Можливо, саме ваша увага і добре відношення дуже потрібні цій людині. Бережіть себе і пам'ятайте, на цьому ж місці можете опинитись і ви.

До чого ж тут діти? Діти – це ми. Ми завжди залишаємось дітьми, і не лише для своїх батьків. У нас є шанс бути здоровими. А це означає, що у нас є майбутнє і воно в наших руках.

Інна ГОРМАН

АНОНС



2 стор.

Перевертні: хто вони?



3 стор. To bear or not to bear?



4 стор.

Жінка за кермом – мавпа з гранатою?

Коротка історія створення наркотиків

Наркотики (психоделіки) або психотропні речовини супроводжували людство з давніх давен. «Психо» – з грецького «душа, розум», «тросос» – «рух, зміна», «деліа» – «ілюзія». Дійсно, головною властивістю цих речовин є здатність змінювати свідомість людини, а історія їх вживання йде ще з так званої переддипломної епохи «великого мовчання». Античні автори лише засвідчили наявність цієї стародавньої традиції. Про це говорить відомий запис грецького історика Геродота за п'ять століть до н.е, що описав скіфські племена, які кочували між Доном і Дунаєм, на півночі від Чорного моря. Геродот здивувався їх звичаю використовувати зерна конопель або каннабіс. Скіфи чи то приймали парові ванни, кидаючи на розпечені камені ці зерна, чи то палили їх в багатті, сівши в коло, але так чи інакше вони п'янили, як від вина, і починали співати і танцювати. Тепер каннабіс називають марихуаною і вирощують в 120 країнах, включаючи Україну. Це один з найпоширеніших наркотиків у світі. Взагалі більшість сучасних наркотиків, що виготовляються хімічним шляхом, мають рослинне походження.

Західний світ усвідомив проблему споживання наркотиків тільки в XIX столітті. Явище наркозалежності вперше було відмічено в 1870 році. Спочатку мова йшла тільки про винайдені ліки, такі як кокаїн і морфій. Але в Перу листя коки жували ще у часи Великого Інкі, а про споживання опійного маку на території Іспанії знали ще з 4200 року до н.е.

продовження на стор. 2

Коротка історія створення наркотиків

початок на стор. 1

Християнство у боротьбі з язичництвом і шаманізмом, нерозривно пов'язаним з наркотичними речовинами, піддало їх найсуворішій забороні. Європейська цивілізація стала заново відкривати для себе ці речовини в кінці XVI – на початку XIX ст. А сто років пізніше почався фармацевтичний бум, наслідком якого стали нові ліки для терапії, а наркотики стають здобутком широкого громадськості. У 1845 року в Парижі навіть існував особливий «клуб любителів гашишу», до складу якого входили такі відомі особистості як Олександр Дюма, Теофіл Готье, Шарль Бодлер, Ежен Делакруа. У 1803 році німець Фрідріх Сертурмер із опіуму отримав морфій, в 1898 році його співвітчизник Генріх Дрезер синтезував героїн, який у 100 раз сильніше за опіум. У 1860 році Альберт Німен виділив з лядя коки хлоргідрат кокаїну, який через двісті років почав пропонувати своїм пацієнтам Зигмунд Фрейд.

Майже всі види відомих наркотиків були відкриті до Другої світової війни. Їх можна поділити на три групи. Власне наркотики здійснюють найсильнішу безпосередню дію, в першу чергу опіатна група. Поряд з морфієм і героїном існують кодеїн, метадон, фентаніл та інші препарати. Саме вони викликають найбільшу форму залежності. З 1839 по 1858 рр. Китай дівчі вів війну з європейськими країнами, щоб захистити від контрабанди наркотиків. Стародавня імперія прогнала. У теперішній час кількість людей, які палять опіум досягла катастрофічних розмірів – більше 20 млн. чол. Наступна група – стимулятори, передусім кокаїн, і численні амфетаміни, бензедрин, або фенамін, первітин, MDMA, або екстазі, а також крэк. Від них також виникає залежність, проте іншого характеру, пов'язана з психічними розладами при довготривалому зловживанні. Третя група – психоделици, або галюциногени. Це насамперед ЛСД-25, відкритий в 1938 році у Швейцарії Альбертом Хофманом, який шукав засіб для

полегшення мігрені і спазмів матки під час вагітності. Одним з найсильніших галюциногенів на сьогоднішній день вважається диметилтриптамін (ДМТ), який у природі зустрічається в Південній Америці у корі деяких дерев. Найлегший наркотик – марихуана. До речі, сильна інтоксикація продуктами коноплі описана в «Графі Монте Крісто».

Незаконний ринок наркотиків склався не так вже і давно. Хоч «підприємства» по їх виготовленню з'явилися ще в 20-30-х рр. Наприклад, відома фірма вірменського комерсанта Закар'яна, яка виникла в Каїрі в 1925 році і під виглядом торгівлі килимами постачала в Європу героїн і морфій. Грек Еліопулос створив героїнову мережу, що виникла в 1927 році, і вважалася найрозгалуженішою в США і на Далекому Сході. Саме у той час виникла заборона на наркотики, а водночас і наркомафія.

У 40-50-х роках спецслужби різних країн, нерідко в співпраці з організованими злочинними групами, торгували героїном в «Золотому трикутнику» (Бірма, Лаос, Таїланд), в Індокитаї та в Алжирі. Прибутки від наркоторгівлі йшли на фінансування спеопераций та на війни.

Попит на наркотичні речовини дедалі зростає. У 50 – 60-х роках країни Заходу охопила так звана «психоделична революція», одним з ідеологів та пропагандистів якої був американський психіатр Тімоті Лірі, згодом небезпідставно загідрозерний у зв'язках з ЦРУ. Послідовники Лірі закликали використовувати ЛСД та інші психоделики як засіб для «розширення горизонтів свідомості» та виховання «нової людини».

Сьогодні світовий ринок наркотиків контролюють конгонські «тріади», японські «якудза», кокаїнові картелі Колумбії, італоамериканська мафія, «нові бандити» Східної Європи. Останніх більше за всіх – до трьох мільйонів чоловік.

В СРСР внутрішній ринок опіуму почав складатися з середини 50-х років. Тоді з'являються плантації маку в Куйбишевській (Самарській), Горьківській (Нижне-

родській) областях, Татарії, не кажучи вже про середньоазійські республіки, де макові головки використовувалися традиційно. На початку 90-х були виявлені галюциногенні гриби – спочатку в Карелії, потім під Петербургом, в Калінінградській області, трохи пізніше під Москвою.

У 60-х рр. були створені багатогектарні плантації коноплі в Краснодарському та Ставропольському краях. На Україні вирощують коноплю на експорт і сьогодні, країна експортує по декілька тисяч тонн в рік. Напад морських розбійників на радянський корабель у відомому кінобойовику 80-х «Пирати XX століття» було спровоковано саме тим, що він перевозив партію медичного опіуму. Вже цей вигаданий епізод розкриває реальні масштаби державної торгівлі наркотиками.

У середині 70-х у деяких регіонах нашої країни таке явище як наркоманія було вже звичним, хоча суспільно це не усвідомлювало. Але справжня наркореволуція прийшла до нас тільки в кінці 80-х. Таке «відставання» пояснюється не тільки існуванням «залізної завіси», що надійно захищала радянських людей від іншого світу, але і тотальною алкологізацією країни.

На початку 90-х ситуація стала швидко змінюватись. Почалося швидке розповсюдження так званої «пітерської кислоти», по всіх країнах СНД стали розходитися тасмні кур'єри, які привозили ЛСД і екстазі з Голландії, Польщі, інших країн. Виробництво амфетамінів було незаконно налагоджено і в державах Прибалтики. У 90-х роках серед молоді швидко розповсюдилося захоплення кетаміном, або каліпсолом.

Якщо раніше вживання препаратів, що змінюють свідомість, було долею тільки маргінальних груп кримінального елемента, різних неформалів на зразок панків або хіпі, ентузіастів-експериментаторів, то тепер вживання наркотиків стало масовим. Спочатку навколо нього панувало нездорове похвавлення, змішане з повним нерозумінням, наркоман був істотно екзотичною і викликав не лють, а швидше жалість, змішану

з цікавістю. Перелом наступив приблизно в 1994 році замість виготовленого в домашній лабораторії первітину на перше місце вийшов героїн, а Україна та Росія перестали бути територією транзиту наркотиків і перетворилися в споживачів.

У Сполучених Штатах Америки за зберігання героїну або кокаїну саджають у в'язницю на термін від 5 до 40 років. Так роблять в Китаї або Сінгапурі, де за подібне карають смертю. Перші закони про контроль за «важкими» наркотиками були прийняті в США в 1914 році (закон Гаррісона). У 1937 році була заборонена марихуана, до речі, саме це слово мексиканського походження і стало популярним після того, як з легкої руки натхненника «антиконопної компанії» Гаррі Енслінджера його почали використовувати у вигляді негативно-лайлового позначення препаратів каннабіса.

Термін «війна з наркотиками» народився в період правління президента Рональда Рейгана. Міністр юстиції в його адміністрації пропонував, наприклад, провести наркотики по всій країні, серед всіх робітників і службовців, і якщо тест виявиться позитивним, звільняти того, хто провинився. Проте масово це не було реалізовано. Американці й досі славляться своїми унікальними методами у боротьбі з наркотиками. У середині 80-х вони застосовували супутникове стеження і важкі бомбардувальники проти Медлінгського картелю, головного поставальника кокаїну в Штати. Що ж до колумбійських кокаїновиробників, то перед обличчям такої могутньої загрози своєму благополуччю вони тільки тісніше згуртувалися. Сьогодні кокаїнові картелі злилися з ультралівими марксистсько-маоїстськими угрупованнями і спільно заправляють прибутковим бізнесом, на невеликих літаках переправляючи кокаїн в США, наприклад, через Мексику.

Наркотики тим часом як і раніше будуть розповсюджуватися по світу всіма можливими і неможливими шляхами.

Оксана ХУСАІНОВА

Перевертні: хто вони?

Що ми знаємо про перевертнів? Мабуть небагато, хоча перевертні або вовкулаки є невід'ємним атрибутом містики, і поряд із вампірами, найпоширенішими героями голівудських «фільмів жахів». Напівлюди-напівтварини, звіряча сутність яких залишається прихованою доти, доки не зійде повний місяць. І ось тоді... Тоді відбувається трансформація і жаліве звіроподібне чудовисько виходить на полювання, яке неодмінно має завершитися трагічно...

Звідки ж беруться ці уявлення? Легше за все оголосити їх відлунням давніх міфів, тим більше, що вірування у існування перевертнів надзвичайно давні і передаються з покоління в покоління. Давньогрецький історик Геродот писав про якийсь таємничий північний народ нурів, що були здатні перетворюватись на вовків. В одній з давньогрецьких легенд говориться про те, що в Аркадії люди перетворювали себе на вовків під час спеціальної церемонії посвячення. Саме Давня Греція дала перевертню найбільш вживану у світі назву «лікантроп» (дослівно – «людина-вовк»). Підкреслювалося, що злочини перевертня є не результатом їх власної волі, а наслідком хвороби. Про лікантропів знали і в Давньому Римі. Це в 125 році до н.е. римський поет Марциал Сидет згадував жаліве хворобу, внаслідок якої вражена нею людина, охоплена страшенним апетитом і «вовчою» люттю, тікала у безлюдні місцевості (наприклад покинуті кладовища), де і жила подібно до диких вовків. Про перевертнів згадував і Петроній в своєму «Сатириконі».

Перевертні у Середньовічній Європі

В Європі в добу Середньовіччя легенди про вовкулаків урізноманітнюються. Тварини, в подоби яких перетворюються в період повного місяця, стають ведмідь, свиня і навіть віця. Однак вовк, напевно, в силу майже напівмістичного страху людей перед ним, залишається найбільш поширеним звіром-перевертнем. Так, у Франції жах на населення наводили луг-гару, в Німеччині вервольфи або вермани, у Болгарії



були свої варіанти перевертнів – полтеніки. Були перевертні і на Русі. У «Слові про Ігоря похід» говориться про половецького князя Всеслава (що цікаво – цілком реальну історичну особу), який нібито «в ніч вльком рыскаше». Утім, у слов'ян легенди про вовкулаків надзвичайно тісно перепелилися з уявленнями про вампірів.

Крім уявлень про перевертня-людину, побутували й вірування у перевертнів-демонів. Середньовічна Європа жила в постійному страху, що будь-хто з родичів чи сусідів може виявитись демоном, який не лише прийняв чужий вигляд, але й позбувся оригіналу. Найпоширеніша боязнь – перед підліною дитиною: вважалося, що нібито диявол може підкинути батькам замість їхнього немовляти дитину-перевертня. Особливо чутливою до подібних побоювань виявилася середньовічна Німеччина, де оповідання про дітей-перевертнів побутували починаючи з IX ст.

Однак, легенди про людей-вовків все ж були найпоширенішими. При цьому деякі з них за основу мали реальні факти. Ось один з них. У Франції у місцевості Жеводан протягом 1764-1766 років величезний за розмірами вовк знищив більше 60 людей.

За свідченнями очевидців, цей вовк (відомий в історії як «Звір з Жеводану») був рудого кольору і, нападаючи, інколи підводився на задні лапи.

Страх перед перевертнями змушував владу європейських країн шукати способи їх виявлення. Поширене аж до XVIII ст. переконання у тому, що вовкулака всюди носить з собою товстий вовчий хвіст, зумовлювало проведення особистих обшуків підозрюваних. Утім, це був найгуманніший з усіх способів. А ось найжорстокіший: оскільки вірили, що у перевертня під шкірою звіряче хутро, з нещасного всього нервового живцем здирали шкіру. Нерідко траплялися випадки народних самосудів, жертвами яких ставали особи, зовні чимось схожі на тварин.

Перевертні на Сході

Серед різних племен Африки досі збереглися вірування про те, що їх шамани здатні приймати вигляд леопарда, крокодила або лева. Століттями існують культ людей-леопардів, які, вдягаючи шкури, ікла і кігті леопардів і, впливаючи настійку наркотичних речовин, свято вірили, що вони самі перетворюються на цих тварин і здійснювали жорстокі вбивства.

Одна з легенд, розповсюджених у Непалі, розповідає про людину, яка не перетворюється на звіра, а перетворюється у його тіло. Якщо непалець прагне комусь помститися, він іде у джунглі, де знаходить маленьке тигреня і вирощує його, користуючись порадами місцевого чаклуна. Коли тигр стає дорослим, у ніч із повним місяцем його власник перетворюється у його тіло. Тоді тигр виходить на полювання, шукаючи намічену жертву. Усі в селі знають про цю ніч і ховаються, а жертва з родичами чекає перевертня зі зброєю. Якщо тигр буде поранений, він тікатиме туди, де знаходиться його людське тіло, аби повернутись у нього.

А якщо тигр буде вбитий, то людська душа, перевтілена в його подоби загине. Ця легенда немає більше аналогів.

Слово науки

Спроба раціонального розтлумачити походження лікантропів належить англійцям, які ще добу Середньовіччя ставились до перевертнів як до жертв божевілья, викликаного «глибокою меланхолією». Цілковитим наукоподібну теорію лікантропів дав у 1963 році лікар Лі Ілліс з Хемпширу у роботі «Про порфірію та етіологію перевертнів». Він стверджував, що у більшості випадків перевертні – люди хворі на надзвичайно рідкісну хворобу, викликану генетичним порушенням – порфірією. Це хвороба викликає сильну чутливість шкіри людини до сонячного проміння, приводячи до запалень. Запалення переходять у виразки, котрі руйнують ніс, вуха, пальці, повіки. Інший прояв – шкіра хворого стає жовтуватого кольору, а зуби чорного або червоно-коричневого відтінку. Нарешті, відбуваються зміни у психіці людини – від легкої істерії до божевілья. Якщо до цього ще додати й нічні прогулянки (страждаючи від сонячного світла, жертва хвороби змушена виходити лише вночі), цього цілком достатньо, щоб вважати таку людину перевертнем з усіма відповідними наслідками.

Як на мене, то зважаючи на те, що психіка людини – надзвичайно складна річ, яка не стала зрозумілішою попри всі спроби розкласти її по полицях, переконаний, що в глибині кожного з нас ховається дещо темне, незрозуміле, нелюдське. І хто зна, може там і сидить якийсь звір, що керує нашими почуттями, емоціями, вчинками, які впливаються кожен раз, пририваючи плотину совісті, моралі, звичаїв, роками будованих інженером, ім'я якому – суспільство. Мати чи не мати в собі цього звіра, плекати чи позбутися його – питання риторичне. Але недарма ж християнська церква здавна вірила у існування монстра, який вселяючись у душу людини, спустошує її зсередини, позбавляючи власної волі.

Андрій МІНАЄВ

To beer or not to beer?

Важко відшукати людину, яка б не знала, що таке пиво. Особливо приємно скуштувати освіжаючого напою у літню спеку або після виснажливої праці. За пивом непомітно летить час у колі веселої та приємної компанії, а тим, хто полюбить самотність, цей золотий напій навіве філософські роздуми.

Не знати пива – не знати радості

Історики вважають, що перша згадка про виготовлення напою, який підходить під визначення пива, зустрічається у месопотамських глиняних табличках 7000 року до нашої ери. Шумери Межиріччя викрабували його рецепти на камені, турбуючись, мабуть про те, аби недбайливі нащадки не втратили секретів пивоварства. Однак неможливо точно сказати, яка саме місцевість на Землі стала колискою пива, і що все ж таки людство виготовило першим – пиво чи хліб. Шумери називали його «сікару».

Виготовляли напій так: набивали у глечик залишки хліба, заливали водою, додавали мед, жменя фінків і закопували у землю. Через тиждень його викопували і випивали, при цьому пили через соломинки або тростини. «Не знати пива – не знати радості» – примовляли жителі Межиріччя між двома ковтками. З ними важко не погодитися. Наступниками шумерів стали вавилоняни. Вони виготовляли майже 15 сортів пива. Якщо пиво споживачем не подобалося, то тих, хто його варив, у нього ж і топили.

Рідкий хліб

Стародавні єгиптяни знали чимало сортів пива. Починаючи зі звичайного темного та світлого з тонким ароматом, закінчуючи пивом для виготовлення якого використовувалася пшеничний солод. У ті часи хмільний напій варили з солодового хліба, підсмаженого та підсушеного на сонці, тому саме у Єгипті народився вислів «Пиво – рідкий хліб». У стародавній столиці Єгипту Тель-ель-Амарні британські археологи знайшли залишки броварні кінця XV – початку XIV ст. до н.е. Ця споруда належала славнозвісній царці Нефертіті. Тоді пиво було повсякденним продуктом харчування поряд із цибулею та хлібом. Центром єгипетського пивоваріння було місто Пелузій, що знаходилося у гирлі Нілу. Тому пиво там часто називали «пелузійським напоєм». До речі, саме єгиптяни впровадили у технологію виготовлення пива солод. У Стародавній Греції пиво вважалося прерогативою жеробрів. Аристократи пили переважно вино. Однак Гіппократ присвятив пиву окрему книгу. Пиво було національним напоєм у стародавніх германців. Тацит у 98 році н. е. писав: «Іх напій – ячмінний або пшеничний відвар, перетворений завдяки бродінню на подібність вина.» Археологи стверджують, що всі стародавні народи вміли виготовляти пиво. У китайців, японців і корейців основою напою був рис, у індійців та малайців – сорго, у європейців – жито, пшениця і особливо ячмінь, в Америці – кукурудза або солодка картопля батат, в Африці – маїс і касава. В епоху середньовіччя у Європі пивоварінням тривалий час займалися монахи у монастирях. Найбільш вдалі рецепти зберігалися надійніше за державні таємниці.

Найбільше диво – німець без пива

Якщо запитати пересічного відвідувача пивного бару, в якій країні найбільше сортів пива, то найчастіше можна почути у відповідь: «У Німеччині!». Насправді у цій країні найбільше у світі броварень, а не сортів пива. Лідером за кількістю сортів пива є Бельгія. Проте саме німцям належить головне відкриття у галузі пивоваріння. У 1400 році вони відкрили процес низового бродіння, продуктом якого стало пиво типу Lager. Це не лише смакове, але й гігієнічне відкриття, оскільки «лагерне» пиво набагато довше зберігає смакові властивості, ніж елі, тобто, воно не кисне. У Мюнхені, столиці землі Баварія, щорічно проходить свято пива «Октоберфест». З давніх часів до пива тут ставляться з великою повагою. Про це свідчить «Кодекс чистоти», який був прийнятий ще у 1516 році. Відповідно до закону, пивом може вважатися лише той продукт, який містить у собі воду,



солод і дріжджі – нічого більше. Не менш цікавим є спосіб перевірки якості пива. На дерев'яний стілець наливають свіжозварене пиво, випробують, одягнувши шкіряні штани, сідає на цей стілець, посидівши так деякий час, він встає – якщо стілець приклеївся до його шкіряних штанів, то пиво визнається якісним.

Пивопиття для загадкової української душі

В Україні пивоварство також шанували здавна. У Київській Русі напій з ячменю та хмелю був досить популярним у народі. Відомо, що й князь Володимир любив його і не забороняв вживати іншим. Під час зустрічей з поважними гостями князь обов'язково частував їх хмільними напоями. У багатьох містах Київської Русі працювали ремісники, що готували солод, а також хмелярі, пивовари та «медовики», які користувалися великою повагою. Скажімо, під час бродіння наші предки дотримувалися абсолютної тиші. Найкращим часом для пивоваріння була пора повного місяця, а днями – понеділок, середа, четвер. Дегустацію пива проводили відповідно до руху сонця. Якщо після першого ковтка в дегустатора з'явилася сонячна посмішка, пиво вважалося смачним. Культурі споживання пива справжні знавці шліфували впродовж століть. Класичне пиво містить 5% алкоголю при густині 12%, вариться лише з хмелю, солоду та води. Наявність рису чи інших заміників солоду засвідчує відхилення від традиційної технології і, відповідно, смакові й ароматичні відмінності. Своєрідна «візитна картка» бурштинового напою – його «шпак». У кращих сортів піна густа, стійка, майже біла, заввишки 3-4 сантиметри. Осідає поступово, прилипаючи до стінок келиха. Світлі сорти мають бути золотавими, прозорими, чистими, без будь-якого червонуватого чи зеленуватого відтінку. Темні сорти – густіші, темніші, маслянистіші. У якісного напою запах має бути хмелевий, чистий, свіжий. У смаку переважає тонка хмільна гіркота, яка зникає після ковтка. Легке світле пиво краще п'ється влітку, а темне взимку. Крім того, вважається, що темне пиво – напій вечірній.

Пиво пити – це теж мистецтво

Для того, щоб отримати справжнє задоволення від пива, треба знати як його пити. По-перше, посуд для пива повинен бути скляним, порцеляновим або керамічним й у жодному разі не металевим чи пластиковим. По-друге, пиво не варто змішувати з іншими напоями.

Треба завжди пам'ятати, що пиво – напій специфічного характеру та чистоти. Змішавши його з іншими компонентами, ми позбавляємо його типових властивостей. Оптимальна температура для його споживання плюс 6 – 8 градусів за Цельсієм. При більш низькій температурі ароматичні та смакові компоненти втрачаються. Пиво також не можна різко охолоджувати або нагрівати. Певного мистецтва потребує вміння наливати пиво. Воно наливається

у центр келиха з висоти 2,5 см від краю посудини. Після згустіння піни при першому наливанні пиво доливається таким чином, щоб його рівень досягав приблизно трьох чвертей висоти келиха. Піна повинна бути сметанної консистенції, монолітною та компактною, без пухирців та майже абсолютно білою. Пиво не можна переливати з однієї посудини до іншої чи додавати до недопитого. Напій не можна каламутити чи розмішувати. Кисень швидко оксидує пиво і воно стає каламутним. До світлого пива знавці рекомендують вживати сир, чіпси, крекери, горішки, креветки, в'ялені кальмари. Темні сорти заведено закушувати рибними та м'ясними салатами, гарячими стравами. І благаю, дайте спокій воблі! Нею пролетаріят закушував те, що йому наливали зі смердючої бочки, аби відбити гідкий смак і запах того напою, який, на щастя, залишився в минулому. Тільки пам'ятайте: для того, щоб відчувати смак пива, не забувайте його їжею.

To beer or not to beer?

Нарешті настав час сказати пару слів про пиво і здоров'я. Якщо пиво вживати

в міру, воно добродійно впливає на людський організм. Дослідження довели, що пиво прискорює обмін речовин в організмі, сприяє омолодінню клітин. Як показує дослідження японських вчених довели, що регулярне вживання пива здатне знизити ризик захворювання у 2-3 рази. Мабуть тому в останні десятиліття пиво стало в Японії національним напоєм. Абсолютно точно встановлено, що пиво виводить з організму солі алюмінію, при чому жодна інша сполука зробити це не в змозі. Пиво добре вгамовує спрагу, що пояснюється змістом мінеральних речовин та вуглекислотою, які розширюють капілярні судини слизової оболонки органів травлення, сприяють більш швидкому надходженню рідини у кров. Пиво – єдиний алкогольний напій, що вміщує хмелеву гіркоту, яка активізує виділення шлункового соку, пригнічує небажаний вплив алкоголю в пиві. Активні речовини хмелю мають заспокійливий, болевгамовуючий та гіпнотичний вплив, гальмують зростання та розмноження бактерій. Пивні ванни регулюють потовиділення. У лазні пивом поливають розпечене каміння. Пивна пара дуже корисна як для шкіри, роблячи її більш шовковистою, так і для всього організму. Різноманітні маски та креми на основі пива сприяють значенню зморшків. Існують народні рецепти лікування застудних захворювань. Наприклад, ложка меду на келих підігротого пива – і простуду як рукою зніме. Відомі цілющі властивості Пльзенського пива. Чехи менше за інших страждають хворобами нирок. Лікарі підтверджують, що це пиво руйнує каміння в нирках. Американські вчені вважали, що у тих, хто щодня вживає 330 г пива знижується ризик серцевого нападу на 50%.

Вживати пиво чи ні – вирішувати Вам. Якщо вирішите вживати, бажано не перевищувати дози. І тоді – смачного Вам пиття!
Олександр ОЛІВЕСЬКИЙ

Ти королева випускного балу!!!

Ось, ось! Ще кілька днів і ця довгоочікувана, незабутня подія настане. Твій випускний, вечір, який має стати найкращим святом у твоєму житті. Ти вже така доросла і йтимеш самостійно обраним шляхом, прийматимеш власні рішення, можливо будеш студенткою... Але про це потім, от-от твій найперший випускний вечір, нарешті здійсниться давня мрія – ти вдягнеш найкращу сукню, ти повинна бути схожа на принцесу. Ні, принцесами будуть всі інші дівчата, а ти, ти будеш королевою, зробиш найстильнішу зачіску і дорогий манікюр, а ще купиш сумочку, розшити бісером і ще щось таке гарне! Подібні думки нині – звичайна річ для дівчини-випускниці, але що робити, якщо в тебе ще немає ні сукні, ні тим більше аксесуарів до неї, ані навіть уявлення, що саме ти хочеш вдягнути, щоб ця подія і дійсно стала незабутньою.

Перш за все хочу тобі повідомити, що є три різновиди неформальної сукні (неформальний одяг – це те, що ми вдягаємо, коли ходимо на вечірки чи "тусуємося" з друзями), так от є сукня вечірня, сукня "на вихід" і коктейльна сукня. Вечірня сукня не підходить для випускного вечора, виключенням буде ситуація, коли класний керівник візьме в оренду до свята цілий замок. Найкраще тобі підійде для вечора коктейльна сукня, чи костюм зі спідницею (звичайно ж не міні!). Якщо, наприклад, вдягають спідницю й метелики і довгі сукні, то для у нас це не актуально, сукня чи спідниця повинна бути трохи нижче коліна.

Вибір кольору звичайно ж найважливіша річ. Зараз модно вважається золотаве

– кременова чи абрикосова тканина. Також білий колір як завжди літом пасуватиме кожній дівчині, а якщо ти вважаєш, що ти пампушка і твоїм формам білий не пасуватиме, то також гарно виглядатиме білий одяг з чорними ввізерунками, це дуже стильно! Не слід вдягати сукню з декольте або підкреслювати стегна, якщо ти надто худенька, щоб одяг на тобі не висів, тут найкраще обрати пряму просту сукню, але щоб вона була сріблястою з блискітками, або з візерунками і виглядала святково. Щодо аксесуарів, то сумочка повинна пасувати до того взуття. Можеш придбати босоніжки, прикрашені однією великою або кількома квітами, такі босоніжки зараз на сторінках у всіх модних журналах. Чудово виглядатимуть і аксесуари: поясик та сумочки під "металік", вони прикрасять та освіжать будь-який "прикид".

Щодо макіяжу, то ти мабуть помітила, що зараз цінується природний вигляд, золотаві та персикові відтінки, по-дитячому рожеві губки, трохи блискіток.

У такий вечір хочеться вже виглядати дорослою і сексуальною жінкою, але не варто поспішати бути надто еротичною, батьки і вчителі і без того одночасно радітимуть і сумуватимуть, бо звикли бачити тебе милою дівчинкою з бантиками, а тепер ти вже танцюєш з самим директором школи, а скільки ще попереду вершин!

Сподіваюсь ти зумієш дотриматися усіх правил етикету і водночас висловити свою неповторність та індивідуальність. Будь найкращою, ти цього варта. Будь королевою!!!!

Ірина ГРИГОРАЩУК

ЖІНКА ЗА КЕРМОМ – МАВПА З ГРАНАТОЮ?



Все частіше можна побачити жінок за кермом автомобіля. Однак їх значно менше, ніж могло би бути. Якщо відкинути матеріальний чинник, необхідно визнати, що важливу роль у цьому відіграють первісні «володарі» доріг – чоловіки.

Вони начебто потурають нашим примхам, дають автомобілям жіночі імена, створюють авто для жінок і водночас всім своїм виглядом демонструють недовіря можливостям жінок впоратися з автомобілем і складною ситуацією на дорозі. Їх можна зрозуміти, адже жінки вкотре посягнули на чоловічу справу.

Коли ще тільки постає питання про отримання прав на керування автомобілем, особливо агресивно налаштовані, так і заявляють: «Які права? Твої права закінчилися, коли ти вийшла заміж. Тепер у тебе залишилися тільки обов'язки!». Якщо побачити ефек-

тну жінку за кермом дорогого автомобіля, то, швидше усього, вона самотня. Мало який чоловік витримає поруч з собою такого упевненого суперника.

«Дати добро» на керування автомобілем може і батько. Та як обливається його серце кров'ю, коли при спробі завести двигун, рідне чадо нещадно знущається над зціпленням. А якщо ти випадково переплутала педаль гальма з газом, ну все, доїздила. Вважай, батько керувати машиною тебе вже навчив. Хіба він може звикнути з думкою, що його дитина здатна припуститися такої помилки на автостраді. Вихід один – автошкола. Очі рідних не бачать, серце не болить.

Не раз чула з чоловічих уст, що жінка за кермом неначе мавпа з гранатою. Несправедливо, я б навіть сказала ГАНЬБА всім чоловікам, які погоджуються з цим твердженням. Якщо ви не в змозі передбачити жіночої логіки, це ще не означає, що помилка буде для

вас фатальною. Хоча... Принаймні жінка здатна зрозуміти: мигтіння фарами це не відчайдушний знак симпатії водія зустрічного автомобіля. Проте, коли представниця прекрасної статі схиляється над розігрітим до сказу двигуном, представники менш прекрасної половини людства, сприймають це як спробу «зупинити його крутий автомобіль». Звісно, адже все що робить жінка, вона робить задля того, аби сподобатись чоловіку. Невже автомобіль є засобом пересування?

Ви можете зі мною не погодитись і переконувати кохану у своїй лояльності. Ви навіть можете пообіцяти навчити свою дівчину керувати автомобілем. Опинившись у такій ситуації, везете її на поле, у кращому випадку за місто, але у будь-якому разі подальше від людей. Типова чоловіча логіка. Ні, це навіть не камінь в наш город, це камаз гравію.

Якщо жінка вирішила обігнати машину, за кермом якої чоловік,



він зробить все, щоб не допустити такого перебігу подій. Чоловіки часто умисно створюють критичні ситуації, намагаючись вказати жінці її місце на кухні, ще раз самоствердитись, відчувши себе переможцем та рятівником. Чоловікам приносить особливе задоволення відчуття своєї переваги, що вони і демонструють кожної хвилини.

З дитячих років жінку переконують, що техніка не її стихія. Якщо авто зламається, вона, бідолаша, буде абсолютно безпорадною. Хоча ремонт автомобіля і керування ним різні речі. При досить розвиненому автосервісі жінці зовсім не обов'язково ремонтувати автомобіль, так само, як і чоловіку.

Насторожено і з відвертим недовір'ям ставляться до жінок-водіїв автоінспектори. За однакові порушення, частіше за все, жінкам дістається більше, ніж чоловікам. Схоже, увійти в становище чоловіків їм не складно, а ось зрозуміти жіночу логіку – ніяк!

Усе вище викладене накладає відбиток на психіку жінки. Кожного разу, сідаючи за кермо, ми змушені доводити, що не гірші. А між тим, велика частина жінок, сідаючи за кермо автомобіля, хотіла б відчувати з боку сильної статі розуміння і підтримку. Справедлива похвала підніме вас в очах жінки! Масовий захват доріг вже почався, і врешті-решт їх буде підкорено, допускає цього чоловічий центризм чи ні.

Оксана МАЛОВІЧКО

Анекдоти з коментарями від редакції

1. Сашко заявляє мамі:
- Я скоро одружусь. Наречена гарна: не п'є, не палить, не колеться, завтра приїде.
На наступний день в гості приходить наречена. Мати питає у неї:
- Ви, дійсно, не п'єте і не палите?
- Так. На-брид-ло!
(Ідеальна українська дівчина: не п'є, не палить, не колеться, не вчиться, не працює...)
2. Син запитує батька:
- Тату, а чому свічка гасне, як на неї дмухнеш?
- Ну...тому що...так...тому...Не дмухай, дурню, вона і не погасне!
(Ідеальний педагог дає відповідь настільки вичерпно, що після неї не виникає додаткових запитань)
3. Дідусь годує маленьку Оксанку. Дівчинка вередує, плаче. Дід застосує випробуваний засіб:
- Їж швидше, а то мишку покличу, і вона все з'їсть!
Оксанка з'їла ще ложечку, а потім не витримала:
- Клич вже свою мишку!
(Дівчинко, наливаєшся на товариство захисту тварин)
4. П'ятирічна дівчинка звертається до матері:
- Ой, матусю, я не можу носити цей капелюшок, бо він мене надто молодить.
(А вставна щелепа ні?)
5. У зоопарку хлопчик побачив павла і каже:
- Мамо, подивись, курка розквітла!
(Лише квіти не зривай, бо ще раптом півень зав'яне)

Пегас без підкови



Наш конкурс триває. Раді констатувати той факт, що недивлячись на сезон випускних, вступних та перевірних іспитів та літньої сесії, ви все ж знайшли час надіслати нам свої роботи. Із задоволенням представляємо їх на розгляд нашого найоб'єктивнішого журі – вас, любі друзі. Можливо, ці роботи надихнуть ще когось на творчість і... тоді всі інші зможуть оцінити ваш творчий потенціал, ваш талант.

«За покликом душі і серця...»

«Людина збільшує своє щастя в тій мірі, в якій вона робить щасливішими інших»
Бентам

Якось до Будди підійшла жінка і сказала: «Я така нещасна, я не бачу жодних радісних подій у моєму житті. Допоможи мені!». На це Будда відповів: «Ти кажеш, що нещасна? Іди по світу, допомагай людям».

Минув деякий час і жінка знову прийшла до Будди. «Ти й досі відчуваєш себе нещасною?» – запитав він. «Зовсім ні. Допомогаючи людям, я побачила, що є значно більше бід. Дякую за пораду. Тепер я справді щаслива».

Кожна людина – мікросвіт. Проблеми цього маленького світу видаються їй глобальними. Але, глянувши довкола, можна побачити, що й в інших життя не встелене трояндами. Недала контрольна робота здається нікчемною порівняно з відсутністю роботи. Відсутність грошей на нові роликів – ніщо порівняно з відсутністю грошей на елементарні речі: хліб, молоко, хоча б якийсь одяг. Та не всі люди здатні відчувати чужий біль, і, тим паче, допомогти комусь у вирішенні його проблем. Деякі живуть за принципом: «Моя хата скраю – я нічого не знаю», інші розводять

руками: «А що я можу зробити – мені б з своїми проблемами розібратись». Особливі екземпляри взагалі заявляють: «За законами природи виживає найсильніший. Це чого не вистачало – комусь допомагати. Хай слабаки скниють, що мені до них!»

Хоча є люди, що промовчать, просто допоможуть у міру сил і можливостей. Звісно, закони природи орієнтовані на сильніших. Та людина не тільки біологічна, але й соціальна істота, і живемо ми не в лісі, не в джунглях. Людині дано мову, мислення, пам'ять, почуття не для того, щоб вона розводила теревені на тему «Менше народу, більше кисню», а для того, щоб хоча б на йоту покращити світ. «Покращити світ? А чому б і ні. Скільки за це дають?» – поцікавляється скептики. Почувши у відповідь: «Ніскільки», вони почнуть Вас запевняти, що «за так» працюють дурні, і що зараз панує система ринкових відносин.

Проте життя – це не тільки віковична боротьба за існування. В ньому є і любов, і доброта, і милосердя, і співчуття. У ньому обов'язково повинно бути місце довірі і допомозі. І люди, які витрачають час і сили на справи, що не приносять матеріальної вигоди, які в нагороду одержують усмішки і слова вдячності, стануть твоєю майбутній Україною. Вони і є твоє майбутнє.

Вікторія ПЕТРЕНКО

Чи у грошах щастя?

Спробуйте заперечити людині, якій не вистачає коштів на операцію, що не в грошах щастя. Ви почнете вдосталь доказів та аргументів.

Саме поняття «щастя» абстрактне, дуже відносне. Можна вважати себе щасливим, якщо ще маєш кусень хліба і дах над головою. Можна поскаржитись на свою велику бід, глибокше нещастя: відсутність нової модної речі.

Запитайте сьогодні у молодих дівчат, якого судженого вони б собі вибрали: з грошима, чи того, кого кохають. Більшість відповідає, що шлюб по коханню можливий лише у казочках. І це не дивно, адже умови, в яких ми живемо, змушують робити саме такий вибір. Усім хочеться жити в родині, в якій панувала б злагода і мир. Кожна дитина мріє бачити своїх батьків веселими, щасливими, а не змарнілими, з одвічною проблемою: «Як жити далі? Де взяти гроші?».

Доволі прикро визнавати той факт, що гроші роблять нас своїми рабами. Ми купуємо і продаємо стосунки, почуття. У безкінечних пошуках грошей, ми забуваємо про одвічні цінності, про те, що ми, люди, на відміну від тварин здатні сприймати і насолоджуватися красою один-одного. Дивно, але щастя у грошах...

Олександра ШВЕЦЬ
Світлана БУДЧАК



мал. Наталії БАЛАБАН

Всім! Всім! Всім!

Хто мріє проявити себе, бути прочитаним, почутим і побаченим!

Оголошується конкурс для творчих особистостей! Ми чекаємо Ваших віршованих, прозових і драматичних творів, витворів образотворчого мистецтва і Вашої фантазії. Кращі зразки будуть репрезентовані на сторінках нашого видання.

Матеріали літературних творів надсилайте в надрукованому або рукописному вигляді (розбірливо) у будь-якому обсязі. Зразки мистецьких творів надсилайте у вигляді фотографій з вказанням автора, масштабу і назви.

Роботи надсилати за адресою: Редакції газети «Alter Ego», а/с 406 м. Чернівці, 58000.